

דברי הכפר



עצים אריק איינשטיין ושלום חנוך

כל כך הרבה עצים יש בעולם
אז תחת איזה עץ לשבת,
שהצל יפול עלי כולו
ויהיה לי טוב.

כל כך הרבה ימים יש בעולם
אז תגיד באיזה ים לשחות?
שהחוף יהיה תמיד קרוב
ויהיה לי טוב.

כל כך הרבה מילים יש בעולם
אז איך אדע מה את חושבת,
כל כך הרבה "אולי",
כל כך הרבה "אבל"
כל כך דומים אנחנו בעולם.

כל כך הרבה דרכים יש בעולם
אז איך אוכל לבחור בדרך
שבה אלך לי עד הסוף
ויהיה לי טוב.

כל כך הרבה מילים יש בעולם



גיליון מס. 2757 * ה' שבט תשפ"ג * 27 ינואר 2023

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@outlook.com עורכת: שושנה שרק





מופתי חגג השבוע 100!

ברכה למופתי, חבר הקיבוץ הראשון שחוגג 100! כן ירבו... לפני 10 שנים כאשר מופתי חגג 90, כתבתי כמה מילים, והקטע הראשון שאקריא הוא ציטוט דומה למה שאמרתי אז, כי הוא כול כך מאפיין אותך מופתי, ואני מצטט:

"הצטרפתי למפעל בתפקיד חשמלאי. היית אז מנהל הייצור, למדתי ממך מה שלומדים רק מהשטח. היית מנהל שמתרוצץ כמו ילד בין המחלקות, דואג לייצור, לעובדים, לחומרי הגלם, כדי לספק את ההזמנות. הבנתי שהייתה לך הערכה למי שהיה מסור והשקיע, ידעתי שאני חייב לטפל במכונות שהיו מורכבות ויצרו אצלי שעות של עבודה, ולכן קיבלתי את הערכתך. הייתה לך גישה מיוחדת, מעשית, צנועה, וחרוצה, שהביאה להצלחתך, גיליתי משהו חדש ומרתק, אחריות ודוגמא אישית שלא הכרתי. למשל, החלפת אותי בשמירה בלילה, כדי שאטפל בציוד אבל, המשכת למחרת ם כרגיל בעבודה, לאחר לילה ללא שינה." סוף ציטוט...

השנים חולפות עם ציוני דרך, בגיל 0 נולדים, בגיל שלוש עולים לגן, בגיל שש לכיתה א', בגיל 13 לעול המצוות, בגיל 18 לצבא, בגיל 21 חורשים את העולם, ואחרי זה הכול פתוח, הכשרה, לימודי תואר, עבודה, כשבגיל 67 הפנסיה כבר מחכה. אתה המשכת עד מעל לגיל 80 בעשייה והתנדבות. גיל 80 כזכור הוא גיל גבורות, ו 100 זה כבר גיל מיוחד מאוד!

להתמודד עם זקנה, זה לא פשוט, ואתה עושה את זה בגדול, מצליח ולא מוותר! בתוך אתה עדיין צעיר שרוצה לפרוץ אבל, הגיל מקשה, כי עברו כבר 100 שנים, שנים של חיוך לכל הכיוונים, שנים של עשייה ואופטימיות זהירה! איך ריבוננו של עולם, מגיעים לזה?

בנימה אישית, למרות הפרשי הגיל בינינו ולמרות שהיום אנחנו כמעט לא נפגשים, נשאר דמות מיוחדת עבורי. הייתי כפוף אליך כחשמלאי ואח"כ כמהנדס במפעל, ואתה היית כפוף אלי כשפניתי אליך לנהל את הייצוא, כמנהל המפעל. יותר מ 25 שנים שהיינו בקשרי עבודה הדוקים! ואחר כך שוחחנו גם על ענייני הקיבוץ המורכבים, דעתך הייתה מיוחדת וללא פשרות, זה לא הזמן לפרט,



מזל טוב

כי כעת זאת חגיגה מיוחדת, שחוגגים לך בני משפחתך והחברים שמסביבך. לצעירים אומרים עד מאה כעשרים, אתה כבר שם. אז,

מזל טוב ועד 120 ללא קיצורים!

יוסי כץ

לזכר רות גולן ז"ל.

הזיכרון הראשון שלי עם רות היה כשבאה להשכיב לשנת לילה את בן כיתתי בנה הבכור והשובב אורי גולן בבית ילדים בצריף בו גרנו ליד חדר האוכל הישן.

רות בחרה להיות מעורבת בחיי הכיתה והייתה לה השפעה בקבלת החלטות בין ההורים מורים ומטפלות בהתנהלות היום יומית שלנו בבית הילדים.

לא מדובר בעניין של מה בכך, היות ובאותה עת המטפלת והמורה קבעו את סדר יום בבית ילדים שערך 24 שעות כולל ארוחות, לינה, רחצה ועוד.

בימים הראשונים של הקיבוץ בתחילת שנות ה-50 תנאי המחיה של הילדים בבתי הילדים (גם של החברים) היו קשים עקב מחסור באוכל ובלבוש בעיקר בחורף, ורות פעלה לשיפור התנאים.

כבני המשק הראשונים כל אירוע חריג ושטותי של צעירים הפך לדרמה בקיבוץ, למשל בגיל 10 היינו מתגנבים בערב יום שלישי לראות סרט שג'ק נורטון ז"ל (Focus) היה מקרין על קיר צריף המזכירות ליד המכבסה, מתחבאים בתאים בהם נהגו לזרוק את הכביסה המלוכלכת... ופעם הגיע חבר לזרוק כביסה פתח תא וגילה להפתעתו ילדים צוחקים צופים בסרט באמצע הלילה....

בגיל 15 הינו משאילים את הג'יפ של הפלחה לבקר חברים באילת השחר, ובגיל 16 מצטרפים למתנדבים בעישון ג'וינטים ושתייה אלכוהול...

הקיבוץ נרעש כל פעם מחדש, והתנהלו ישיבות של וועדות לקבוע נהלים מחמירים שימנעו התנהגות לא הולמת של הבנים... והיו שדרשו גם צעדים קשים ואפילו להתלונן במשטרה...

רות הייתה הקול השפוי שסנגר עלינו... היא ידעה להסתכל על האירועים בפרופורציה ולהציג את דעותיה באופן רהוט בלי מבטא אנגלי בצירוף חיוך סלחני ומלא אהבה, שגם החמוצים במזכירים, מורים ומטפלות לא עמדו בפני הקסם שלה..

רות אהבה אותנו הילדים השובבים (כך נהגה לקרוא לנו) וידעה לגונן עלינו בפני הממסד בקיבוץ.

בדיעבד רות צדקה, גם הילדים הבאים אחרינו "כיתת עשור" היו שובבים שביקרו בלילות באקונומיה של משה בן חיים ז"ל, ובמרכולית של רודה ז"ל, וכשהתבגרו, נהיו אנשים טובים כפי שרות חזתה.

במפגש האחרון שלי עם רות במדרכה ליד ביתה רות שאלה בשלומם של בני הכיתה (שמעת משהו מיוני ודני?) אותם ליוותה במחשבתה עם אותו חיוך מקסים שאני זוכר מהיום הראשון שנפגשנו.

אהבתי את רות ואת הקשר האמיתי והדוגרי.. תמיד ביקשה שאספר בכנות מה קרה... ולא חששתי.... ידעתי שאיכפת לה.

עמי בן צבי

יהיה זכרה ברוך.



משפחת מאור

ענבל ורז, והילדים תמר, יעל, נעם ונטע

- מתגוררים בקיבוץ מזה שנה וחצי. הגענו ממושב כחל אל הקיבוץ, בחיפוש אחר מקום מגורים כפרי ונעים שיהווה בית, כשבראש מעיינינו חברה, חיי קהילה מפותחים וחינוך מוצלח לילדינו.
- מהר מאד לאחר שהגענו לכפר הנשיא, הבנו שמדובר במקום מיוחד במינו; בולט הפן החברתי – כל מי שפגשנו מסביר פנים ומקבלים, ישנו חיבור בין-דורי נדיר, וחיי הקהילה עשירים, וזאת בזכות עשייה משותפת וערבות הדדית.
- הילדים נקלטו בסביבה החדשה ובמסגרות החינוך – הפורמלי והבלתי פורמלי, גם מהם אנו נהנים מאד.
- ברמה האישית, שנינו נולדנו וגדלנו במושב – ענבל בכחל ורז בבני דרור, וכאמור חיפשנו לחיות ולגדל את ילדינו במקום דומה – בסביבת הטבע, בישוב קטן וקהילתי.



אנחנו עובדים מחוץ לקיבוץ – ענבל פיזיותרפיסטית ועובדת עם ילדים בגני תקשורת בגליל התחתון, רז מהנדס אלגוריתמים בחברת רפאל.

בזמן הפנוי, מבלים במסגרת המשפחתית, עם חברים, בתחביבים, משתלבים בפעילויות שונות בקיבוץ, ומטיילים בשבילים – חלקכם כבר פגשו ומכירים אותנו...



מועמדת לחברות

עמית צ'רטוף



שלום לכפר הנשיא ,

אני עמית צ'רטוף, בת 40,
נולדתי וגדלתי בקיבוץ שמרת,
בוגרת השומר הצעיר והלינה המשותפת
(כן, באמת, הלינה המשותפת) 😊

עובדת כאחות במחלקת גריאטריה
בבית חולים זיו, ובמקביל אחות בהוספיס גליל עליון .

יש לי תואר בחינוך וסביבה, למדתי פרמקלציר ובניתי בתים מבזבז בקיבוץ לוטן.
בנוסף עסקתי בניהול לוגיסטי של מסעות אופניים .

לאחר נדודים בין ארה"ב לערבה הדרומית החלטתי ללמוד בתל חי והתאהבתי
בגליל העליון, לימים חזרתי לצפון ללימודי סיעוד אז גיליתי את כפר הנשיא
והרגשתי בבית די מהר (אני אוהבת כבשים) ..

אני גרה בקיבוץ כמעט 6 שנים, רובן בשכונת הקרוואנים הישנה והמתחדשת .

בעיני כפר הנשיא הוא מקום מאוד מיוחד, אני אוהבת את הנוף, הנוי, הכבשים,
לב הקיבוץ, ההומור הבריטי, שהסוסים בפינת החי רוקדים עם המוסיקה,
השיחות והחיוכים בשבילים והעשייה התרבותית הבלתי פוסקת שיש פה!

אני בזוגיות עם לי קפלן, וכמו שאני אומרת לו כל הזמן: "הכי יפה פה!" וזו
המסקנה שלי מהמחקר שעשיתי בנדודי .

אז אני בתהליך קליטה ורוצה לעשות לי פה בית, אשמח מאוד להמשיך ולהיות
חלק מהקהילה בקיבוץ. יאללה, תצביעו לי! 🥰





ישן מפני חדש תוציאו - (ויקרא כ"ו פסוק י')



לא מכבר החל לצאת שוב (!) עיתון "כל סוטה" כעיתון שבועי.
למי מתושבי המקום שהשם הזה מוזר לו – קצת רקע:
העיתון מראשיתו (1976) היה מכון לבני הדור השני בקיבוץ כלומר לחבורת
ה- BBMs (*) כפי שנקראנו אז בפי ההורים.

מעניין שמייסדי העיתון היו אמנם דני נמלי אחד ה BBM הראשונים, אבל
היזמה היתה דווקא של אחד מוותיקי הקיבוץ, החבר משה בן-חיים ז"ל. כן,
דווקא אחד מהותיקים!!

העיתון פסק והחל שוב מספר פעמים כשהתקופה המשמעותית ביותר היתה ב
1982 בעת מלחמת "שולם הגליל". רבים מבני דורינו שרתו אז בלבנון והעיתון
נתן מקום מצויין לשחרור לחצים.

BBM (*) – הכוונה ל **Bloody Ben Meshek** כפי שהיטיבה להגדיר אותו
החברה הותיקה שוש אפשטיין.

נו, אז מה פתאום אתה כותב את כל זה כאן ב"דברי הכפר"?
- שאלה די מתבקשת הייתי אומר.

אז ככה...

שלחתי הודעה למנויי העיתון כפי שנשמר אצלי במחשב. בהודעה נאמר
שהעיתון נפתח שוב ומי שמעוניין, שיחזור אלי עם כתובת אימייל ואצרף אותו
לרשימת הדיור של העיתון.

הודעתי במפורש שלא אצרף איש לרשימה אלא אם כן ביקש זאת!!
מנויים כבר כמה עשרות והצטרפה אפילו חברה שאיננה BBM! - היא בקשה,
אז צרפתי.

כאן אני מודיע על קיום העיתון ומי שרוצה להצטרף לרשימה מוזמן להודיע לי
במפורש, ועם כתובת אימייל.

"להודיע לי" - הכוונה לכתובת: **khbbm1@gmail.com**



What, Me
worry?

פרטים נוספים, הסבר על השם עצמו
ועוד כהנה וכהנה, בהזדמנות
אם וכאשר אשאל על כך.

תודה שטסתם בחברת BBM

דוד אלמן - (BBM1)



על הדרך / הפינה של דודו

הבית האדום

אני מבקש להקדיש את המדור שלי לביקורת מצויינת על הספר 'הבית האדום' שכתבה רתם פרגר וגנר. מאוד אהבתי את והסכמתי עם הביקורת שלה.

האדום והשחור: על "הספר האדום" מאת אסף ענברי

רתם פרגר וגנר

יש דבר כזה – מעומעם־משהו – ספרות אמת וספרות שאינה אמת. הוא נדון בפולמוס על היסטוריה ובדיון בספרו של אסף ענברי על דפי הארץ, אך הוא אינו קשור בהכרח ליחסים שבין ספרות להיסטוריה, אלא טמון בטקסט הספרותי עצמו. "שירה היא נשיקת האקלים, הלשון, האמת", כתב מאיר ויזלטיר. ויזלטיר ממיר את נשיקת האלים לנשיקת האקלים – מרחק פסיעה מהעולם העתיק הוא מציע את המושג הזה שמצליב גיאוגרפיה, קור, חום, רוח וגשם, כלומר זמן ומקום – אבל החשוב לענייננו הוא היחס המשולש, הלא פשוט, שמתחולל בטקסט עצמו, גם כשהוא עוסק בדמויות והתרחשויות היסטוריות ובחומרי מציאות קונקרטיים וניתנים לזיהוי.

"הספר האדום" או "הספרון האדום" הוא הכינוי שניתן לספר שכלל את אמרותיו של מאו צה־טונג והיה לספר חובה בסין של ימי מהפכת התרבות. **הספר האדום** של אסף ענברי הוא, על פניו, מחווה פארודית לספר ההוא ולעידן ההוא, שבו אמרותיהם של מנהיגים – בהקשר זה אלה שמוצאן בצד האדום של המפה הפוליטית – היו לחם חוקם של נתיניהם. הספר אכן משובץ בציטוטים מנאומיהם של גיבוריו ואלה, יש לומר, מזהירים כמו מרגליות שנעקרו משיבוציהן ונשתלו בטקסט עוין.

הספר מגולל שלוש ביוגרפיות שנשזרות זו בזו, של שלושה ממנהיגי השמאל הסוציאליסטי שחברו יחד להקמת מפ"ם בסוף שנות הארבעים: יצחק טבנקין, מאיר יערי ומשה סנה, בשנים מכריעות של התעצבות החברה והפוליטיקה של היישוב ובכלל זה המעבר מחברה טרום־מדינתית למדינה – משנות הארבעים ועד שנות השישים. הוא נע בין כתיבה ביוגרפית־היסטורית לבין כתיבה בדיונית, ספק סאטירית, והוא עורר בי תחושה עזה של חוסר אמון, הן בשל השימוש של ענברי בחומרי המציאות שמהם עשוי ספרו, הן בגלל הכתיבה עצמה.

כבר אומר, **הספר האדום** הוא מופת של כתיבה ריאקציונרית. הוא תוקף את מתנגדיה משמאל של מפא"י ההיסטורית, וברטוריקה מחושבת היטב מפתה אותנו להאמין שהנה נחשפת האנטומיה של כישלון השמאל. בכך הוא מגונן, הלכה למעשה, על המוסכם־הממלכתי, הפוליטי־פרגמטי לכאורה,

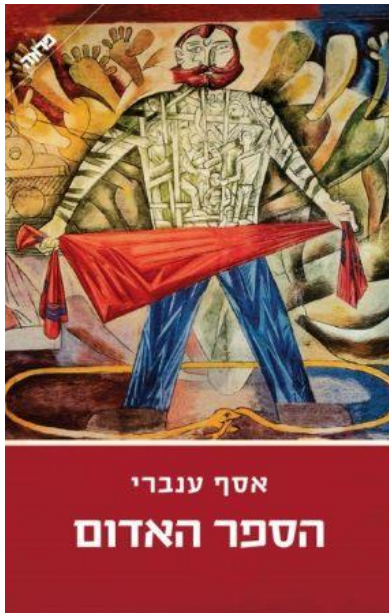
המרכז העיוור של הפוליטיקה הישראלית. האם זה אומר שגיבוריו, מנהיגי השמאל הציוני, אינם ראויים לביקורת? לא. אבל סופר מוטב לו שלא יכפיף את גיבוריו לעמדותיו.

הסיפור נמסר מפי מספר יודע כול, שמוליך את הסיפר ביד רמה ונוקט בטון ציני, מתנשא ומלא דעה כלפי גיבוריו. הטון הזה, בהצטרפו לסוג החומרים שהוא בוחר לספר, הופך את שלושת הגיבורים הללו לקריקטורות גסות; הם מתמצים בקנאותם, בבגידותיהם, באהבתם העצמית, בצביעותם ובעיוורונם. המספר נוטה לתאר את רגעייהם האישיים הקשים ביותר באותו טון מתנכר שבו הוא מתאר את מהלכיהם הציבוריים והפוליטיים, ואי אפשר שלא לחוש את עוינותו הגמורה. גם את מקומם ותפקידם במעשה המהפכני של החברה שהנהיגו אין הספר מתאר אלא על דרך השלילה. לכאורה כך נוהג מספר סאטירי ומה לי כי אליו, אלא שיש משהו מכניסטי ועיוור בטון שלו, ספק מתכוון לעצמו ספק לעגני, שנדמה כמו תחבולה רטורית שקמה על יוצרה.

בכל הנוגע ללשון, היא נוטה להיות תכליתית ויובשנית – כמעין כרוניקה של אירועים ומעשים – אבל, כאמור, היא זרועת ציטוטים שהסמכתם לסגנונו הלקוני של המספר חושפת את הפער הפעור ביניהם: כך למשל הוא מצטט ממאמרו של מאיר יערי על א"ד גורדון: "... הוא גילם את החסידות שבין אדם לבריות ובין אדם לעולם. הוא ידע לממש את העיקרון המטאפיסי בכל הפשטות: אותה הדרך בחיים ואותה התפיסה ברוח. פגעי הזמן לא פגעו באמונתו. הוא חדר חדירה בהירה אל תוך עצם הדברים באותה החכמה שאנו היהודים קוראים לה חכמת הלב" (עמ' 45). וממסגר את הציטוט בביאור מלעג: "הסגנון החסידי הזה נועד להזכיר לקוראים שהכותב הוא צאצא של ר' אלימלך מליז'נסק" (עמ' 46). הציטוט עצמו, יש לומר, לא כתוב בסגנון חסידי כלל ועיקר אלא הוא נוקט מושגים חסידיים. אולם החשוב לענייננו הוא שהמספר נחפז להבהיר שתכלית דבריו של יערי היא האדרה עצמית ואין בהם דבר וחצי דבר שנוגע לדמותו של גורדון ולאופן שבו יערי תפס אותה. היחס הבסיסי של המספר אל גיבוריו ניכר אפוא במרקם הטקסטואלי הזה, ש"חותך" את לשונם ואת דמותם בחיוויים סרקסטיים.

בעיקרו של דבר, הנהגת מפ"ם מצטיירת בספר כגוף פוליטי משוסע, מסואב, תאב כבוד, שלקה בקוצר ראות היסטורי חמור בכל הנוגע לנאמנותו לברית המועצות הסטליניסטית וגם בעוד כמה עניינים. אולם גם כשהספר דן בהכרעות שאכן נדמות בפרספקטיבה היסטורית כשגיאות מרות, הוא מתעתע בקוראיו בשל העווית הרטורית שבה הוא אחוז, עווית שאינה חפה מהטיה פוליטית בהקשרה כאן ועכשיו. בעידן הנוכחי, שבו הולך ומתעצם כוחו של הימין השמרני, הספר הזה משטיח ומטשטש את משמעויותיהן של מחלוקות אידאולוגיות ברדוקציה שלהן לאנקדוטות רכילותיות ומשחק לידיהם של שונאי השמאל ומשניאיו, אלה שצלח בידיהם לזהות אותו עם בגידה ובוגדנות, כמו היו מילים נרדפות. ביקורת שיש בה טעם היא חיונית בכל זמן ומקום. אבל התחושה שליוותה אותי במהלך הקריאה בספר היא שדיוקנה המעוות של ההנהגה שהספר טורח לצייר מצביעה, בכל מיני דרכים משתמעות, על ההווה הפוליטי ועל עמדותיו של ענברי, יותר מאשר על העבר השנוי במחלוקת שאת סיפורו הוא בא לספר. ספרות אמת אינה משרתת מבנה כוח כזה או אחר, וכאן, מה שמתראה כחשיפת אמת אינו אלא מתקפה

ברוח הזמן על חורבותיו של השמאל הציוני. היום, בעידן הניאו-בערות, כשבורות היא חומר תבערה רווח, היום, כשהמפעל הקיבוצי ההיסטורי הוא עניין שכוח, היום, כשסוציאליזם הוא מושג שנזרק לחצר הגרזאות של ההיסטוריה וכשאין לה, לתנועה הקיבוצית, בדל כוח בזירה הציבורית והפוליטית, הספר הזה נראה כמו מתקפת תותחים על נמלים ובה בעת כמו גיס חמישי.



האם אני טועה לחלוטין כשאני תובעת מספר סאטירי (לשליש או לרביע) שיהיה הגון כלפי מושאיו? יש משהו מתעתע בטקסט הזה, שמתראה כתיאור דברים כהווייתם ובעצם משתמעת ממנו עמדה פוליטית שמבכרת את הפרגמטיזם של בן גוריון על פני האידאולוגיה הסוערת וגועשת של יריביו משמאל, וקורצת לשיח פופוליסטי שמציג תנועה אידאולוגית, חברתית ופוליטית רבת אומץ, משאלות צדק, מעשים וטעויות, כדחליל חלול וריק. יש יותר מטעם אחד לשאול – כולי האי בכדי לכתוב כתב הגנה מרומז על שלטון היחיד של בן גוריון? ההווה היא עדיין הוויית קוצים וכן, אכן, כל החשבון עוד לא נגמר. רתם פרגר וגנר, חוקרת ספרות עברית

פינת הקריקטורה השבועית: תראו כמה קשה הוא עובד...





27.1 עוז שיינגזיכט

28.1 יעקב דדוש

רביב פרלסון

מיכאל יצחקי

30.1 ניצן בר שמואל

31.1 מיקי במנולקר

יגיל אורן

אופיר פלמה

1.2 דודו פלמה

שלומי זולטי

חגית שליטא

2.2 אילן גינת





משולחן העורכת / שושנה שרקי

מהי רקמת החיים שלנו?

סיפור קצר עם מסר חשוב / אש קודש.

כשהייתי ילד קטן תמיד התבוננתי על אמי רוקמת. אהבתי לשבת על הריצפה, להסתכל ולשאול "אמא, מה את עושה?" "רוקמת..." הייתה תשובתה עם חיוך חכם.

כל יום אותו טקס: אמא יושבה בכורסא ואני על הרצפה, התבוננתי בסקרנות, שאלתי וקיבלתי את אותה התשובה עם החיוך החכם.

יום אחד אמרתי לה שמהמקום ממנו אני מסתכל, אני רואה משהו מאוד לא ברור, מאוד לא מסודר ולא יפה. המון חוטים מכל הצבעים, דקים ועבים, ארוכים וקצרים, המון קשרים, פיתולים וסיבוכים לא ברורים... "אני לא מבין אמא, מה את עושה?"

היא חייכה ועם קולה המתוק אמרה לי: "לך בני, שחק בחוץ וכשאסיים אקרא לך כדי שתוכל לראות את הרקמה שלי..."

יום אחד שהייתי באמצע המשחקים בחצר וכבר שכחתי מאותו אירוע, קראה לי אמי להכנס הביתה.

כשנכנסתי, היא פרשה בידיה פיסת אמנות נדירה ביופיה. התבוננתי בעבודה שכבר היתה מושלמת והכל היה כל כך שונה! איזו עבודה מדהימה, כמה צבעים, צורות ודפוסים! כאילו ציירו את התמונה הכי מקסימה בעולם!

אמי ראתה את הפליאה בעיני ואמרה לי: "חמוד שלי, מלמטה מהרצפה, ראית תמיד הרבה אי סדר כי לא התבוננת אף פעם על העבודה שאני רוקמת מלמעלה..."

מאז חלפו השנים והרבה פעמים כשנהייה קשה בחיים, אני מתבונן לשמיים ושואל: "אלוהים, מה אתה עושה?" וזה תמיד נראה לי שהוא עונה לי "אני רוקם את חייך..."

וכמו אז, אני שואל "למה אני רואה הכל כל כך מסובך? למה יש כל כך הרבה קשרים..."

ואז נראה לי שאלוהים עונה "תדאג אתה לעבודה שלך בני, ואני אדאג לעבודה שלי... יום אחד תוכל לראות את העבודה גמורה, והיא תהיה יפה יותר מכפי שתוכל לדמיין - אלו יהיו החיים שלך."

לא תמיד אנחנו מסוגלים להבין מה עובר עלינו בחיינו, הכל נראה מסובך ונראה ששום דבר לא מצליח. מתברר שאנו מתבוננים על העבודה מלמטה. אבל מהצד הנכון, אלוהים רוקם את חיי.

